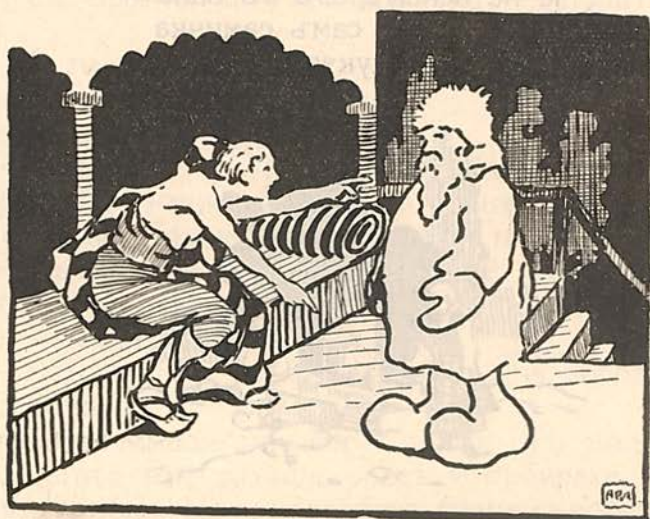

Да ми шета и бърбори
 Като малка воденичка,
 Да ми пъе като птичка,
 Кръщно, лудо да се смъе,
 Мжжка рожба да люлфе.
 Да се връщамъ вечеръ рано,
 Та да не се сърди мама.

Грабна капа Бълодрешко
 И превърна се на Снѣжко:
 Съ бѣлѣ килимъ покри полята,
 Пжтищата и селата.
 Всички скриха се въвъ кжщи,
 А той люто се намръщи,
 Духна силно презъ кривака,
 Изфуча, сви край букака,
 Дето Слънчо Ралка чака
 Не веднажъ, скритъ задъ шумака.
 Ето иде бѣла Ралка.
 Тя се спира мълчалива
 И водица си налива.
 — Стой, — извика Бълодрешко, —